

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 1999

35. årgang

Varig adresse-endring: Himmelen!

Av Dag Rune Lid

For ei tid attende fekk eg i retur eit blad til ekspedisjonen der det var ført opp at vedkommande adressat var død, og så var det skrive på adresse-lappen: *Varig adresse-endring: Himmelen*. Bladet har vorte liggjande på pulten og det har talt til meg.

Ny adresse

Marie Monsen fortel i ei av sine bøker frå Kina om ei ung jente som for første gong i livet fekk leggje seg om kvel-den med ei frelst sjel. Nokre timar seinare låg ho dødssjuk på rommet sitt på internatskulen og fortalde strålande at ho snart ville vere heime hos Herren. Klassekameratane stod rundt senga, og ho vitna så frimodig frå Ord 28:13 «Den som løyner brota sine, har inga lukke. Men den som sannar dei og vender seg frå dei, finn miskunn.»

Med fingeren peikte ho på verset og sa med eit smil: «Eg har alltid budd i første del av verset. No har eg flytta. Eg har fått ny adresse, eg bur no i siste halvdel av verset.» Om natta fekk ho eit sterk hjarteanfall, men frimodig vitna ho for klassekameratane ein for ein: "Lov å

møte meg i himmelen. Ikkje utset det. Tenk om eg hadde utsett det i går." Hennar vitnesbyrd førte til at mange blei frelste, og fekk flytta frå synda sitt rike og inn i syndsforlatinga sitt rike. Det blei ei underleg gravferd med lovsong og takk.

Allereie her

Vitnesbyrdet frå jenta talar om at det går an å få skifte adresse allereie medan ein lever på denne jord. Her og no kan du bli borgar av det himmelske rike - sjølv om du ikkje får «varig» adresse-endring før du er heime i himmelen. I dette riket, som også blir kalla syndsforlatinga sitt rike, bur det ein underleg flokk av frelste syndarar. «Fortapte synderes hvilested», syng sangaren om. Dei som bur her har erfart og kan vitne «Jeg vil heller ha Jesus enn perler og gull, Heller ham enn de skatter som smuldrer i muld..... Jeg vil heller ha Jesus enn hva som helst Meg verden kan by i dag.»

Korleis blir eg ein himmelborgar?

«Korleis blir ein så borgar av dette

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm, Lars Fossdal og
Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Landsstyret v/Ragnar Opstad,
Opstadvn. 38, 4350 Nærbø
tlf./fax 51 43 36 85

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

rike?» - spør du kanskje. Det er himmelens Gud som sjølv syter for borgarskapet her. Som menneske kan du og eg berre vere borgar av eit rike - enten er me borgarar i djevelen sitt rike eller i Gud sitt rike. Det finst ikkje nokon mellomting, seier Guds ord. Alt i frå æva sin morgon har Gud arbeidd for at du og eg skulle bli borgarar av himmelriket. «Det var ham tungt å tenke på At verden skulle under gå, Det skar ham i hans hjerte; I slik en hjertens kjærlighet Han kom til oss på jorden ned Å lindre all vår smerte.» syng Brorson.

Det underlege er at himmelens Gud har to adresser, slik han sjølv seier det i Jes 57:15 «I det høge og heilage bur eg, og hjå den som er knust og nedbøygde i ånda, for å vekkja ånda til liv hjå dei nedbøygde og gjera hjarto levande hjå dei knuste.» Der Guds ord får tala til syndarhjarta blir syndaren ståande skyldig for den heilage Gud, han som er ein fortærande eld mot all synd. Om du har stått på den plassen så veit du korleis det føllast? Då blir alt synd, sjølv det beste du har gjort på denne jord. I hjarta blir det eit rop som hos Jesaja: «Ve meg, det er ute med meg» (Jes 6:5). Slik opplever syndaren å koma nær den syndefrie, heilage Gud. Men kva var det me las? Nettopp i slike hjarto, som er knuste og nedbøygde av Guds ord, der vil Gud sjølv bu. Der ein ikkje ser noko von om berging, der ein føler seg dømt av Guds ord, - der vil han ta bustad.

Høyr - så skal du leva!

Høyr det du som lever borte frå Gud. Du kan bli borgar av dette rike i dag.

Jesus døydde for dine synder, for at du skulle få hans himmelske adresse. Det Gud vil når han talar med deg, det er at du blir samd med han i Hans ord både når det talar om dine synder og om den frelse han har ordna. Korleis skjer det? Jau, «vend øyra hit og kom til meg! Høyr, så skal dykkar sjel leva. Og eg vil gjera ei evig pakt med dykk, og gje dykk Davids rike nåde, den usvikelege.» (Jes 55:3). I det hjarta som gjev Ordet rom, der går Jesus inn - der blir syndaren frelst. Då kan du syngja. «Sallig er den som når alt faren hen, Har Jesus og himlen igjen.»

Me lever i ei tid der mange teikn vitnar om at Jesus snart kjem i skyene. Derfor gjeld det å flytte og bli borgar i syndsforlatinga sitt rike medan det enno er nådetid. For mange blei det evig for seint, fordi dei utsette flyttinga til seinare.

Om du og eg flytter før han kjem i skyene, så er det mi bøn og mitt ynskje at det også over våre liv måtte stå: «Varig adresse-endring: HIMMELEN.»

L&E

HVOR ER LAMMET?

Del 2

Av Ingar Gangås

Dagens budskap

Hvor er budskapet om Lammet blitt av i dag? Dersom synderen ikke blir avslørt og møter den hellige Gud som hater all synd, får han aldri behov for frelse. Samtidig merker vi at det sjelden blir tale om å leve et liv som er omvendelsen verdig. Formaningene om ikke å skikke seg lik med denne verden mister sin kraft. For så lenge vi ikke har med en levende Gud å gjøre, en fortærende ild mot all synd, da blir det i grunnen likegyldig hvordan vi lever. Gud vil jo ingen synders død, heter det, og da kan det vel ikke være så farlig? Enten det lykkes eller mislykkes så er vi i samme bås. Flaks da at Jesus døde for oss! Denne tankegangen er ytterst farlig, og er et hån mot Gud.

Gave og oppgave

Ordet om forsoningen, om lammet og blodet er tung og kjedelig tale heter det gjerne idag. La oss få høre noe annet enn synd og dom. Det er på tide å løsrive seg fra denne gammeldagse tvangstrøyen. La oss heller høre om oppgavene som venter på oss. Verden er i nød. Nå gjelder det å evangelisere. Vi har hørt nok om det Jesus har gjort for oss. Jovisst taler Bibelen om Jesus som stedfortreder, men nå har han gitt oss en oppgave å utføre. Det er vårt kall i dagens situasjon. Andre er opp tatt av å danse og leke. Saken er bare den at dette fort kan bli noe helt annet enn lek. Guds ord står nemlig fast. Det kan ikke gjøres ugyldig. Og menneskets egentlige problem har alltid vært

og vil alltid være synden. Det hjelper oss lite hva vi tenker om den saken. Spørsmålet er hva Gud sier.

Synd og nåde

Budskapet om synd og nåde er uforanderlig. Det betyr ikke at vi skal hegne om gamle ord og uttrykk av gammel vane. I møte med Jesus blir disse kjerneordene nødvendige og kjære for oss. Men enda viktigere blir selve hovedsaken: Å finne en nådig Gud som kan tilgi synd, og høre om Jesus som gikk den tunge gang til Golgata for min skyld. Så er det mange sider fra Guds ord som skal forkynnes. Både formaningene, gleden i Herren, Israels plass i frelseshusholdningen og de siste ting hører med. Ikke minst forkynnelsen om hvordan vi skal leve, har stilnet i dag. Derfor ser vi også hvor stor uvitenheten og sløvheten er blitt iblant oss. Uransakelige er alle skattene i Guds ord. Men det dreier seg egentlig om å forkynne hele Guds råd *til frelse*. Får vi møte Jesus i Ordet, da blir vi for det første så fortapte. "Vi blir så små hos Jesus, det vil han vi skal bli," synger vi i en sang. Og for det andre blir det så vanskelig å fortsette å leve i synden. Syndelivet taper sin glans. Da blir det om å gjøre å høre Jesus til, og få være sammen med ham. Budskapet om Jesus som kjøpte meg til Gud med sitt blod blir den lifligste tale i verden. Det får betydning både for tro og livsførsel.

Det kostet Jesus

Nå skal vi være oppmerksomme på at det finnes grøfter å falle i. For eksempel forteller Ludvig Hope i sitt foredrag "Svingningar i den kristne forkyn-

ning" om den "klausianske vekkelse" på Sunnmøre. Da var det en tid veldig om å gjøre å tale mye om blodet. Forkynnerne kunne si til hverandre da de skulle ut på møte at nå må du "henge mye blod på kroken". Det hele utartet og utviklet seg etterhvert til å bli syndfrelseslære som svingte forbi den evangeliske grensa, sier Hope. Nei, vi taler om blodet fordi det vitner om den pris Jesus måtte betale, hva det kostet ham å kjøpe oss fri.

Det gamle evangelium

Her står det kamp i dag. Det er en kamp på liv og død mellom den gamle linja som Bibelen kaller forkynnens dårskap og det nye som vi godt kunne kalle underholdningslinja. Med sorg ser vi at dans, drama, moderne rytmer, show, tryllekunst osv. tar den plassen Ordet skulle ha. Predikantene blir erstattet av entertainerne. Disse får utfolde seg til stor sorg for troens barn. Podiet fylles av ungdomskor som svinger i takt med den rytmiske musikken. Sangen om Lammet blir malplassert og passer ikke inn. Det er lite syn for å ta vare på den gamle musikktradisjon. Rockerytmene passer dagens ungdom bedre. Applausen har avløst gråten over synd og takken for frelsen i Jesus. Men vi sitter fattige tilbake. Ikke er det lenger sorg over synd, og langt mindre frelsesfryd og frelsesvisshet.

Måtte Gud se i nåde til oss og forbarme seg over oss med vekkelse! Vi trenger i sannhet å få høre det gamle evangelium. "Det var det som frelste mor, det var det som frelste far, det gamle evangelium er like nytt i dag."

Hva betyr Lammet for deg?

Kan du synge med Thorwald Løwø (Nr 245 i sangboken)? *"Det meg gleder mest er Jesu Underfulle frelsesverk, Som kan reise opp den svake, Gjør den kraftsløse sterk, Som kan bringe lys og glede Der hvor sorgen er så stor, Trøste den som titt her nede Gråte må på syndens jord.*

Jeg er bundet fast til Jesus, Bundet fast med evig bånd, Intet makter nå å rive Meg ut av min Frelses hånd. Han er min, min hele rikdom, Og jeg er hans kjære barn. Jeg er herlig frelst av nåde, Friet ut av Satans garn." Er du en av dem som fryder deg når Jesus blir forkynt, eller er du kanskje redd når han blir for nærgående? Lykkelig er du som trenger å høre om Jesus, og som ikke kan slå deg til ro hvis Jesus blir borte for deg.

Ordet om korset

Apostelen Paulus skriver i 1Kor 1:18: *"For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft."* Så formaner han oss til å føre samme tale. (1Kor 1:10) Det er vårt kall å ta vare på dette budskapet, høre det, ta det til hjertet og gi det videre til kommende generasjoner. Uten åpenbarings ånd blir nok dette bare et godt forsett eller i beste fall et ønske om å være konservativ. Men innfor Guds åsyn blir det annerledes. I møte med Jesus i Ordet blir det for det første en personlig sak: *"Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!"* Men dernest blir det

også en overbevisningssak. Dette skal ingen få ta ifra meg. Dette må andre få høre! Frelsesgrunnen er offerlammet, fortært av Guds vredesluer. Det lød et fullbrakt - for deg. Ved troen på Jesus får du fred med Gud. Så følger Guds fred med vissheten om at du er et Guds barn.

Bare den som har lært sangen om Lammet her i tiden får være med å synge den i himmelen. Tenk da over om du er glad i disse tonene, om du elsker eller forarges over sangen som står sitert nedenfor! (Nr 195 i Sangboken. Les hele sangen!)

Kan du synge den nye sangen, Synder som ferdes på sorgens jord?

Å, den synges alt hist av mangel Som seg nå fryder ved himlens bord.

Men de lærte den først her nede, Den gang til Golgata de kom.

Under korset fant fuglen rede. Men du spør meg: Hva synges om?

Hjertetringen anfører sangen, Emnet er Jesu Kristi blod.

Jeg av slangen var grusomt fangen, Men har av nåde et freidig mot.

For Immanuel gikk i striden, Løven av Juda seier vant,

Slangens motstand ble altfor liten, Jeg en evig forløsning fant.

L&E

Hva er det som former oss?

Av Karl Notøy

Det som et menneske ser, hører og opplever vil det bli formet av. Tar vi til oss av det som denne verden har å tilby, vil det forme oss. Egoisme og have-sjue er to sterke krefter som har lett for og gjerne vil forme vår hverdag. Som kristne, frelste syndere er det om å gjøre at Guds ord kunne få forme oss.

En kristen vil leve i en vedvarende formingsprosess. Bibelen taler om pottemakeren og om leiret i hans hånd. Om karet går i stykker vil han ta det og forme det på nytt. Når Gud former, former han et kar til sin ære, av meg en uverdiggelst synder. Det skjer mange ganger gjennom motgang, smerte og lidelser. Som Guds barn må vi regne med å bli lutret. Når Gud beskjærer grenen føles det ikke bestandig godt.

Vi må også regne med å møte smerte på grunn av vår ulydighet, fordi Gud vil korrigere kursen. Det er så mye negativt som vil påvirke en gjenfødt kristen i dag, både innefor det såkalte kristne miljø, og i hverdagen ellers. Måtte Gud få forme meg.

Det er ikke bestandig den minste motstands veg som er den rette, nei kanskje tvert i mot. Å vandre på den smale veg, å være lydig mot Guds ord, - det er det som til sist vil føre til velsignelse. Det er ikke først og fremst på Tabor den kristne blir formet og utrustet til tjeneste. Nei, Paulus sier det slik: «Når jeg er svak, er jeg sterk».

Det er om å gjøre at vi blir avhengige av det Jesus har gjort for oss, at han får holde oss fast i en levende tro. Det er i de helliges samfunn, sammen med Guds enkle vandringsmann, der Ordet og bønne står sentralt, at en kristen kan bli formet til et ærens kar. Det er i ydmykhet en kristen skal vandre gjennom denne verden.

Vi må med skam bekjenne at Guds ord får forme oss for lite. Oppfordringen lyder: «La Guds ord bo rikelig iblant dere.» I Guds skole blir en aldri utlært. Så lenge en lever her nede blir vi ikke formet ferdig. Vi lever i en prosess der slagget må smeltes vekk fra «gullet». Denne verden vil alltid være en tåredal. Vi lever i fare så lenge vi er i denne verden og må be: «Form meg du Gud! Dann du meg! Lær du meg ydmykhet! Du oppdrar meg med kors og trengsel for ditt rike.»

Midt i alle hvorfor, i alle smerter, - når Gud synes langt borte, skal vi få lov til å utøse vårt hjerte for ham. For alt skal tjene dem til gode som elsker Gud. Den prøvede tro er mere verd en gull. Han lutrer nok sine i ildprøvens luer, men han glemmer ingen av dem. Skal du bli til hjelp for andre er det viktig at du selv har møtt motgang og prøvelser.

Måtte Jesus få forme oss til et ærens kar for seg, og stille slik med oss at Han blir vårt eneste håp!

I møte med Ordet lærer ein å frykta Gud

Av Magne Straumstein

Lat ikkje hjarto dykkar uroast! Tru på Gud, og tru på meg! I huset åt Far min er det mange rom. Var det ikkje så, då hadde eg sagt dykk det. For eg går bort for å gjera i stand ein stad åt dykk.

Joh 14:1-2

Me lever i ei tid der frykta ligg nær for kvar og ein av oss. Frykta går liksom til åtak på oss frå alle sider, den vil oss til livs! Men det som kjenneteiknar den frykt som råder i dag, er at menneskefrykta er større enn gudsfrykta. Menneskja fryktar meir for sitt lekamlege liv enn for den udøyelege sjela si. «Ver ikkje redde for dei som slår lekamen i hel, og deretter ikkje kan gjera meir. Eg skal syna dykk kven de skal ottast: De skal ottast han som har makt til å slå i hel og til deretter å kasta i helvete. Ja, seier eg dykk, han skal de ottast.» (Luk 12:5)

Hadde menneske tenkt meir på kva Bibelen talar om frykt, så skulle det vorte rop om berging dag og natt! Men denne frykta ligg langt frå mennesketanken, endå det er hjar-teforholdet til Herren Jesus som vil avgjera kor eg og du skal vera i all æva. All menneskefrykt er gagnlaus til frelse! Gudsfrykt kan føra ein syndar frelst gjennom denne verda! (Ord 19:23)

I møte med Guds ord lærer ein å frykta Gud. Men det er ikkje frykt i den tyding at ein blir redd Gud og prøver å sleppa unna han. Nei, frykta er med og fører ein nærare inn i samfunn med Kristus. Frykta driv ein syndar inn til korset i rop om frelse for si synd!

Når augo vert festa på Jesus legg Gud ein ny frykt ned i hjarta: Frykt for ikkje å nå heim, frykt for synda, frykt for verda, frykt for sitt eige kjøt, ja, frykt for alt som kan hindra meg i å nå himmelen! «...frykter dog sitt hjerte, kjenner synd med smerte, lenges til sitt land...» syng songaren. Slik frykt blir fødd i møte med Jesus. Dersom denne frykt er framand for deg, så er det eit vitnemål om at døden - den evige død - allereie har byrja å gjera seg gjeldande i livet ditt! For dette er sann gudsfrykt!

"Lat ikkje hjarta dykkar uroast!" Tenk for eit vitnemål til urolege hjarte! Er ikkje nettopp det den største sorg i ei kristen sjel – at eg er så uroleg for mange ting? Spørsmålet er ikkje om Jesus levde eit liv her på jorda, eller om Jesus døde på korset, eller om han sto opp att! Nei, det store spørsmålet er om dette har vorte mitt! Det hjelper meg ing-

en ting om Jesus døde tusen ganger dersom denne budskapet ikkje har fått smelta saman med trua i hjarta mitt. Har eg fått sett inn i evangeliet? Går eg på den smale vegen? Vil Jesus kjennast ved meg? Det blir ikkje spørsmål om store teologiske sanningar, men berre om dette eine: Kjenner du meg Jesus? Er eg din?

Og så står Jesus og vitnar for deg og meg, og seier «Lat ikkje hjarto dykkar uroast. Tru på Gud, og tru på meg.» Det er eit vitnemål til Jesu læresveinar, ei helsing frå Jesus til den syndar som har funne nåde hjå Gud! Helsinga er ikkje meint å skulle ta bort frykt for synd og verdslegdom! Nei, den er tvert i mot ei oppmuntring om å stå på Ordet sin grunn! Og så blir vitnemålet ei ny stadfesting om at den som held ut til enden skal bli frelst! Det er eit rom som ventar på meg i himmelen!

Dette ordet vart så godt for meg då eg for nokre dagar sidan vart møtt med det i eit vitnemål. Det som før var den største frykt, nemleg å møte Gud, det har no vorte mitt kjæraste eige. Ja, eg ser fram i mot den dagen då eg skal sjå Han som Han er.

Eg frykta å møte Gud, og så møtte han meg. Det vart min redning.

For gjennom dette møtet vart mitt syndige forderv gjort levande. Og Gud skje lov at eg fekk nåde til å møte han i fredstid. For Ordet vitnar om at «Han gjorde fred», at han kom og «forkynte evangeliet om fred» og så vart det openberra for hjarta at «Han er vår fred.» (Sjå Ef 2:13-17)

Korleis kan dette vera sant? Jau, fordi Kristus møtte Gud i min stad for snart to tusen år sidan. Der, på Golgata, var det eit møte mellom Gud og Jesus. Eg var der ikkje, likevel var eg der i Kristus. Det skjedde eit plassbytte: Jesus gjekk i min stad! «For de kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for dykkar skuld vart fattig då han var rik, så de skulle verta rike ved fattigdomen hans» (2Kor 8:9)

Må ikkje det rom som frelsaren har uttenkt til deg stå tomt på den store dagen! Lat ikkje trøysta frå Herren Jesus til urolege hjarte bli ei sovepute for deg. Men lat det vera ein oppmuntring til å jaga mot målet til den sigersprisen som ventar!

*Syng da min sjel: Halleluja,
Seieren evig er vunnen!
Pilgrimens drakt jeg skilles ifra,
Herre min Gud, du vet stunden.
La meg så stille gå herfra,
Herre min Jesus, vær hos meg da,
Styrk meg i dødens time!*

Syndofferet - skyldofferet - forsoningsofferet

Av Per Bergene Holm

Disse ofrene finner vi omtalt i 3M 4-5; 6:18-7:10 og 3M 16. Om syndofferet og skyldofferet står det ikke at de er en liflig duft for Herren. Det henger sammen med at her møter Gud vår synd. Her er det ikke tale om gave, men om straff og vederlag.

Syndofferet på den store forsoningsdagen

Syndofferet på den store årlige forsoningsdagen hvor ypperstepresten gikk inn i Det aller helligste og sprengte blodet på nådestolen, var til soning av all synd, både misgjerninger, overtredelser og synder. Det vil si både ubevisst og bevisst overtredelse. Det var selve det grunnleggende syndofferet for hele folket. Det som gjelder syndofferet på den store forsoningsdagen, gjelder også de personlige synd- og skyldofrene.

Syndofferets soning skaper forsoning med Gud

Gud er hellig, en fortærende ild mot all synd og urenhet. Guds vrede hviler både over synden og over synderen. En fortapt synder kan ikke møte Gud i hans herlighet. Derfor må det skapes forsoning med Gud. Hvis ikke kan Gud på ingen måte ta i mot og søke samfunn med synderen. Men Gud kan ikke forsones med gaver, bønn, gråt og bot. Gud frikjenner aldri den skyldige uten at

synden og skylden får sin straff og soning. Uten soning kan ikke Guds vrede vendes bort. (2Mos 23:7)

Gud har satt døden som syndens lønn og straff. Den som synder skal dø. Skriften sier at det ikke skjer soning uten ved blod. Det utøste blod vitner om at en død har funnet sted. Blodet vitner om at straffen er utstått, at synden og skylden er sonet gjennom døden som er syndens straff. Derfor måtte ypperstepresten på den store forsoningsdagen ikke tre inn i det aller helligste, der Gud tronet over nådestolen, uten blod. For da måtte han dø. Det er umulig å møte Gud og stå for ham uten soning for synden.

Du må aldri tenke at Gud kan ha med deg å gjøre uten at du har del i soningen. Guds kjærlighet er ikke at «Gud er så glad i oss at han ikke kan ta øynene fra oss», at han aksepterer oss slik som vi er. Nei, Guds kjærlighet er at han har sendt sin Sønn til soning for våre synder, for at vi ikke skal fortapes, men ha evig liv. Men utenfor soningen er det ingen kjærlighet, bare vrede og dom, for der møter synderen Gud med sin synd.

Brennofferets blod ble stenket på brennofferaltaret til et vitnesbyrd for synderen om renselse fra synden i kraft av soningen. Syndofferets blod ble stenket på nådestolen, for Guds åsyn.

Det var et vitnesbyrd for Gud om at synden var sonet, straffen var sonet ved offerets død. Ved blodet ble Guds vrede vendt bort fra synderen. Det forsonet synderen med Gud. «Blodet det virket så kraftig hos Gud, at han lot seg evig forsones,» synger sangeren. Ja, slik virket Jesu blod da det ble båret inn i den himmelske helligdom.

Gud er forsonet fordi synden er sonet og tatt bort

På den store forsoningsdagen ble det brukt to bukker. Den ene ble slaktet og blodet ble stenet på nådestolen. På den andre la ypperstepresten sine hender, og bekjente over den hele folkets synd, før han sendte den ut i ørkenen for at den skulle bære synden bort og dø med synden. Det var den døperen Johannes hadde i tankene når han sa til sine disipler om Jesus som gikk forbi ute i ørkenen: «Se der Guds lam som bærer (bort) verdens synd.»

Disse to bukker understreker Jesu stedfortredende sonoffers fullkommenhet. Jesu død er ikke bare en gjerning som Gud har behag i, en gave som mildner hans vrede. Nei, Jesus soner synden slik at den tas bort. I og med hans død, så er ikke synden mer. Den er borte, utslettet. Den gikk til grunne i Jesu død, for da ble straffen for den fullbyrdet. Derfor forsones verden med Gud ved Jesu død. Det er ikke mer noen synd å vredes på, straffen er utstått, gjelden er betalt.

Syndofferet har sin betydning først og fremst gjennom blodet. Blodet gjør soning og skaper forsoning. Blodet vit-

ner om at straffen er utstått. Blodet gjør at Gud kan ha samfunn med syndere.

Veien inn til Gud ble åpnet. Derfor revnet forhenget i tempelet da Jesus døde. Legg merke til at forhenget revnet fra øverst til nederst. Det var Gud som gjorde det, fra himmelen. «Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød» (Heb 10:19-20).

Det alminnelige synd- og skyldoffer

I tillegg til syndofferet på den store forsoningsdagen hadde Gud også forordnet et alminnelig synd- og skyldoffer for den enkelte israelitt, til stadig bruk når de hadde forsyndet seg på en eller annen måte. Disse to ofrene er forordnet for ulike typer synd. Men ved begge ofrene er det kun tale om offer for fall i synd, ikke for bevisst synd som en lever i.

Dette har noe å si oss alle. I Jesu soning er det forlatelse å få for all synd, alt er betalt og gjort opp innfor Gud. Men når du først har fått del i Jesus, «har lært sannheten å kjenne» og så fortsetter å synde med vilje, altså leve i synd, «da er det ikke lenger tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom, og en nidkjærhetens brann som skal fortære de gjenstridige.» (Heb 10:26-27) Du kan ikke bruke Jesu stedfortredergjerning og soning for synd som «onsdaks skjul». Du kan ikke ta din tilflukt til forsoningen for deretter å leve i synd og med fortsett stå Gud i mot.

Er det da ingen soning for bevisst synd? Jo, det er også medtatt i Jesu soningsdød. Men skal denne soningen komme deg til gode, kan du ikke leve i synden. Da må du gå til Jesus med den og bekjenne den for ham for å bli fri den. Da vil du erfare at det er soning, og at Gud står ved at han ikke krever synden betalt to ganger. «Dersom vi bekjenner våre synder, så er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» (1Joh 1:9) De alminnelige synd- og skyldoffer er altså for den som lever med Gud i oppriktighet og sannhet, som vandrer på hans veier og vil gjøre hans vilje. Men fordi han fortsatt er en synder og bærer på det syndige kjød, vil også han falle og forsynde seg både mot Gud og sin neste.

Hvis vi forenkler litt, så kan vi si at:

Syndofferet er for synder som ikke er rettet mot noen eller ment å ramme noen, og som heller ikke er ment å være til fordel for oss selv, men som likevel er synd mot Herren. Det er synd vi gjør av vanvare og tankeløst, synd og urenheter som springer ut av vår syndige natur, men som vi ikke gjør bevisst for å vinne fordel ved det. Syndofferet er et rent straffoffer, hvor offeret bærer straffen for synden.

Skyldofferet er for synder som er rettet mot andre, som rammer eller blir til tap for andre. Og fordi det er noen som har lidd tap, så må det gis vederlag for skylden. Derfor er skyldofferet et vederlagsoffer i tillegg til at det er et straffoffer.

Når vi har vi syndet mot noen, slik at noen har noe å anklage oss for eller vi

skylder dem noe, om det så bare er en unnskyldning, så skal vi la vårt offer ligge foran alteret til vi har gjort opp vår skyld. (Matt 5:23-26) Det er ikke nok å vende seg til Gud og be om forlatelse for Jesu skyld hvis du har gjort urett mot et annet menneske. Gud krever et vederlag fra deg til den du har syndet mot, at du ber om tilgivelse, ordner opp og forliker deg med den du har syndet i mot.

Men skyldofferet viser oss at det ikke er nok å gjøre opp og gi vederlag til mennesker som vi har syndet mot. Synden er også synd mot Gud. Derfor må den også sones gjennom straff. All synd er i første rekke synd mot Gud. (Salme 51:6)

Der synden ble stor, ble nåden enda større

Både ved syndofferet og skyldofferet ble det ofret et dyr til soning. Offerdyret skulle bære straffen. Synden ble bekjent over offerdyrets hode før det ble slaktet og blodet utøst. Offerdyret måtte lide døden i synderens sted.

Ved skyldofferet skulle det i tillegg til syndofferet som bar straffen for synden, betales et vederlag. Vederlaget skulle mer enn godtgjøre skaden. Hvis noen hadde tilranet seg noe fra Gud (tienden) eller mennesker, skulle vederlaget dekke skaden pluss et tillegg på 20 % (1/5) til den som hadde lidd overlast.

Dette kaster lys over Jesu fullkomne soning. Jesus tar både straffen for synden vår og gir vederlag for skylden. Straffen er utstått og skylden er betalt. Det står ikke noe mer tilbake å kreve, alt er gjort opp, ja, mer enn gjort opp.

Vederlaget overstiger skylden. Derfor heter det at «der synden ble stor, ble nåden enda større.» (Rom 5:20)

Nåden, Jesu stedfortredende soning og betaling, mer enn dekker din synd. Jes 40:2 taler om at når skylden er betalt for Jerusalem, så har hun av Herrens hånd fått «dobbelt for alle sine synder.» Vederlaget overstiger langt skylden. Så rik er Guds nåde og frelsen i Jesus. Det skal du som hører Jesus til få regne med. I Jesus har Gud fått alt han krever, ja mer enn det.

All velsignelse er knyttet til offeret

Loven understreker at den som ikke gjør alt det loven sier og krever, skal bli rammet av Guds forbannelse (5Mos 27-28). Uår, sykdom, krig, lidelse og død var alt sammen et uttrykk for Guds forbannelse. Visst talte Gud også om velsignelse i sin lov, men det forutsatte at man holdt alt som var skrevet i loven slik at man gjorde det.

Når ypperstepresten på den store forsoningsdagen hadde fullført soningen inne i Det aller helligste, gikk han ut og velsignet folket. På blodets grunn, på det stedfortredende offerets grunn kunne han velsigne folket. Forutsetningen for all velsignelse av syndere, er offeret, sonofferet. For en synder finnes det ingen velsignelse utenom Jesus!

Det er helt klart at offeret er skyggen av Kristus. Det er han som er Sonofferet. Når Jesus hadde fullført renselsen for våre synder, når hans yppersteprestelige stedfortredergjerning var fullendt og Jesus var kommet ut igjen, kan vi si, da tok han med seg sine disipler ut i

mot Betania, og så løftet han sine hender og velsignet dem. «Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen.»

Jesu hender er rakt ut til velsignelse

Vår yppersteprest har fullført soningen, forsonet oss med Gud og gjort renselse for alle våre synder. I ham har vi et fullkomment vederlag. Om synden er stor, er nåden enda større. I Jesus har vi Guds velbehag over våre liv. Og når Jesus nå er i himmelen, så er hans hender rakt ut til velsignelse. Han skal komme igjen på samme måte som han ble tatt opp, det vil si at han fortsatt skal ha sine hender utrakt til velsignelse for sine. Velsignelsen hviler over dem som hører Jesus til. Det er frukten av soningsverket. Du som hører Jesus til har alltid Guds velsignelse over ditt liv, det skal du få regne med!

Om du kjenner på Guds forbannelse i ditt liv, på sykdom og lidelse, trengsel og nød, så skal du vite at det er syndens følger, de kår som følger med synden. Vi er underlagt forgjengelighet og død, vi som alle andre. Så lenge vi er kjød må vi bære disse kår. Men vi skal få regne med noe annet! Vi skal få regne med at vi eier velsignelsen i kraft av Jesu stedfortredergjerning!

Om jeg ikke kjenner og føler Guds velsignelse i mitt daglige liv, så skal jeg likevel få regne med den. For den hviler på Jesus og ham alene. Så sant jeg har del med ham, så er jeg velsignet «med all åndelig velsignelse i himmelen.» (Ef 1:3)

Referat fra årsmøte i Lekmannsmisjonen

15. juli 1999

Lars Fossdal holdt andakt fra Jer 23:5-6. Han holdt frem at Gud ikke regner med annet enn Kristus til din frelse. Lykkelig er den som ikke tar anstøt av Jesus. Han er Guds gave til de ugudelige - til dem som kommer til kort.

Reidar Linkjendal mintes Lekmannsmisjonens venner som fikk heimlov siste året.

Fra årsmeldingen for Lekmannsmisjonen leser vi: «...»For vår Gud er en fortærende ild.» Ordet fra Heb. 12,29 er et godt utgangspunkt å se tilbake fra når årsmeldingen fra siste arbeidsår skal skrives. Det er vår lykke og salighetsgrunn at Jesus gikk inn i denne fortærende ild, og det gjorde han på våre vegne, i vårt sted. Når dette blir åpenbart for hjertet, da jubler også vårt indre sjelsliv: "Herlige Golgata".

Dette må være sentrum i forkynnerens budskap. Er det ikke det, fødes det bare sjeler til trelldom, de blir ikke den frie kvinnes sønn slik galataterbrevets forfatter skildrer det for oss i kap. 4...»

Årsmeldingen for bibelskolen på Fossnes ble opplest og vedtatt.

Rektor kunne opplyse at en fra høsten '99 regner med 6 faste elever.

Noen av forkynnerne hadde en del tanker i forbindelse med årsmøtet:

Ingar Gangås: «Det er godt å samles og merke en hunger etter Ordet. Vi trenger vekkelse og gjennomslag for Guds ord. Vi lever i ei frafallstid og blir preget av dette. Vi kjenner på sløvheten, det er vår nød og bønn at Gud må gjeste oss.»

Tore Mangelrød: «En kjenner på at en er ingen predikant og at en heller ikke er åndelig. En må få noe å gå med. Vi er avhengige av at Jesus får møte oss. Kristendommen må bli snudd fra vane til vitnesbyrd. Vi trenger å bli opptatt av himmelen.»

Reidar Linkjendal: «Venneflokket i Sannidal har minket, men det gleder oss at vi har fått ha det åpent på møtene og fått åndelig føde. Det er viktig å ha vår forankring i himmelen. Aldersforskjell er ingen hindring når vi har samfunn i Guds ord. Vi må be om at Herren må være vår hyrde i Lekmannsmisjonen.»

Per Bergene Holm: «Det er ikke

noe som er så godt som gode tilhørere. De drar liksom noe ut av forkynneren som han ikke har. Fra møtene i Finnmark vil jeg spesielt trekke fram at de der har de tatt vare på den åndelige samtale.»

Jon Espeland: «Det er godt å møte vennene. Vedrørende leirene som har vært for barn og unge, så ville vi gjerne dra de unge inn til de vanlige møtene. Det er en nød at det hos de unge kunne bli levende liv, ikke bare en arv som overtas.»

Jon Espeland hilste fra vennene i Peru. De er takknemlige for den støtte de får, først og fremst åndelig. De står i samme kamp som oss mellom ånd og kjød! Samarbeidskirken INEL-Perú leier nå et hus i sentrum av Arequipa for radioarbeidet. Kirkebygget er under oppførelse, men vi mangler fortsatt ca kr 55 000 for ferdigstilling.

Under «eventuelt» på sakslista var det flere som tok ordet. Vi tar med noe av dette:

Olaf André Klavenæs: «Gud er på tronen ennå. Det er et under når vi samles til møte. Tenk at vi samles om det mektigste av alt, nemlig Guds ord. Den som har sett "det himmelske syn" har virkelig noe å gå med.»

Ingar Gangås tok opp situasjonen omkring samarbeid på tvers av organisasjonslinjer, og sa at vi ikke

søker samarbeid, men samfunn. Der vi finner et åndelig samfunn er det også naturlig å ha samarbeid og åpne forbindelser.

Svein Mangelrød understreket nødvendigheten av å ha et hjem i de helliges samfunn. Han sa også at vi må se etter nådegaver, også til å lede og styre. Kampen står om å holde møter rundt om i bygdene.

Håvar Fjære: «Nådegavene er ikke ferdige når vi oppdager dem. De vokser etter hvert.» Fjære kom også med forslag om en samling til høsten, der noen kunne komme sammen for å snakke om positive og negative momenter i barne- og ungdomsarbeidet.

Det nye landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon etter valget ble som følger:

Karl B. Bø,	Formann
Dag Rune Lid,	Nestformann
John Flaten,	Styremedlem
Magne Ekanger,	Styremedlem
Ivar Fiske,	Styremedlem
Birger Mangelrød	1. Varamann

Årsmøtet ble avsluttet med sangen: "Tenk hvilken nåde det er av Gud At vi får være hans sendebud Og til den døende verden gå, Kjærlighetssæden fra Gud å så!" (sb 764)

(Referent: Ivar Fiske)

Hvorfor luthersk?

Av Per Bergene Holm

Skriften alene

Dette er kalt reformasjonens *formale* prinsipp. Den lutherske bekjennelse til Skriften sier blant annet at Skriften er ufeilbarlig. "Skriften lyver ikke!" sa Luther, og bekjente seg dermed til Jesu ord: "Skriften kan ikke gjøres ugyldig." Skriften er altså ikke bare menneskers ord, men også Guds ord – fordi den er inspirert av Guds Ånd, og derfor noe langt større enn fromme menneskers tanker og meninger. "De hellige kunne fare vill i sine skrifter og i sin livsførsel, men Skriften kan ikke feile." Bibelen er Guds sanne og ufeilbarlige ord. Med et populært ord fra våre dager, så var reformatorene fundamentalister.

Men med denne bekjennelse til Skriften sa ikke Luther noe som hans samtidige motstandere reagerte på. Dette lærte de alle, i det minste i teorien, både katolikker og gjendøpere.

Storm ble det først når Luther tilføyde at Skriften ikke bare var ufeilbarlig, men også tilstrekkelig. Hva vil det så si at Skriften er tilstrekkelig? All lære skal ha Skriften som sin kilde og norm. Skriften alene skal oppstille læresetninger, og ingen pave, intet kirkemøte eller noe menneske.

Til dette sa den katolske kirke at kirken hadde Den Hellige Ånd. Kirkens tradisjon, med utgangspunkt i den lære som kirkemøter og pave hadde sluttet seg til og den fromhet som hadde vokst fram i kirkens liv, var Den Hellige Ånds

stadige tale i kirken. Tradisjonen var en likeså stor autoritet og hadde krav på samme ære som Skriften. Slik tenker også mange i dag. Det som vedtas på kirkemøtet, for eksempel om homofilt samliv, det er rett og lære i kirken. Til det må vi si med Luther: "Hva bryr jeg meg om hvor mange og store de er, de som farer vill? Sannheten er større enn alle." Dersom ikke Luther fant at det som ble lært stemte med Skriften og hadde sin kilde i Skriften, så ville han ikke bøye seg for det, om det var kirkefedre eller kirkemøter, paver eller biskoper som hadde kommet fram til det. "Den som ikke har skrift (å bygge på), han har bare sine egne tanker. Den som ikke har kalk å mure med, han murer med møkk."

Men dette gjelder ikke bare i Den norske kirke, det gjelder også i våre organisasjoner. Det som vedtas på våre årsmøter eller som er tradisjoner og uskrevede lover for både liv og lære hos oss, det har heller ikke livets rett og skal ikke og kan ikke binde noens samvittighet, hvis det ikke har sin grunn i Guds klare ord og er i samsvar med dette.

Sølibatet var en slik ting på Luthers tid. Enhver prest måtte være ugift. Luther fant ikke noe slikt påbud i Skriften og derfor hevdet han med frimodighet at ingen kunne binde noen til å leve i sølibat. Her var det frihet.

Samtidig var det mange tradisjoner

Luther så seg fri fra, som han likevel fortsatte å følge, med begrunnelse i samme frihet. Han var fri til å la være å følge tradisjonen og han var fri til å følge den.

Det gjorde han blant annet for å markere seg overfor gjendøperne og svermerne. De sa ikke bare at de var fri til å bryte med tradisjonen, de mente også at det var synd å følge den. De ville blant annet fjerne alle kirkelige tradisjoner og gudstjenesteformer og alt som hadde vært i de katolske kirkene. Nei, sa Luther. Det som ikke Bibelen sier er synd, men er et adiafora, noe som Bibelen ikke sier noe om eller verken påbyr eller forbyr, det skal vi heller ikke påby eller forby. Derfor tok Luther blant annet vare på mye av den gamle liturgi, der den ikke inneholdt vrang lære.

Svermerne eller gjendøperne var nemlig ikke bedre enn katolikkene. De viste ikke til tradisjonen, men de satte likevel opp den ene læresetning etter den andre som ikke hadde noen grunn i Skriften. Med hvilken rett?, spurte Luther. Hvor sto det i Skriften? I et skrift mot Swingli og Karlstadt – "himmelprofetene" kaller han dem, fordi de taler som om de mener seg å ha sin lære direkte fra Gud selv (det er det jo også noen som gjør i dag) – i dette skriftet sier Luther at han bare ber dem om en ting: "Ordet, Ordet, Ordet". Han ville at de skulle vise i Guds ord hvor de hadde grunnlag for sin lære om nattverden - at Jesu legeme og blod ikke var tilstede i nattverdens brød og vin. Det maktet de ikke og derfor talte Luther også meget skarpt i mot dem. Han ville ikke vite av

noen lære som ikke hadde sin grunn i Skriften.

Thomas Müntzer talte om at "det indre ord som en kan høre i sjelens avgrunn ved Guds åpenbaring" var det avgjørende. Den som ikke hadde erfart dette hadde "intet virkelig kjennskap til Gud, selv om han hadde slukt hundre tusen bibler." Det var opplevelsen, erfaring av Gud som var det avgjørende, ikke det utvortes ord. En fant ikke frelsesvisshet ved hva Ordet sa, men ved hva man kjente og erfarte i hjertet.

Det er sannelig noe vi også må ta på alvor i dag. For nå står det stadig noen fram og sier: "Gud har talt til meg og vist meg så og så." Om det kommer i form av tungetale eller som såkalte profetiske budskap, kunnskapsord eller visjoner og syner, engleåpenbarelses eller hva det nå måtte være, eller i form av bispemøtevedtak eller kirkemøtevedtak, det spiller ingen rolle. Guds ord alene skal oppstille læresetninger og ingen annen, selv ikke en engel fra himmelen. Å tenke og tale slik er i samsvar med Skriften, for den sier: "Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet!" (Gal 1:8).

Hvorfor luthersk? Jo, fordi vi vil holde oss til Skriften alene, slik Guds ord selv sier at vi skal (Åpb 22:18-19).

Den trellbundne vilje

Det falne menneske har ingen fri vilje, sier Luther. Det kan nok velge mellom ulike alternativer og være fri i alt som hører til det borgerlige liv, men det

kan ikke velge det gode og gjøre det gode, det kan ikke ha sin vilje i det som Gud vil. Mennesket er fordervet, innkrøkt i seg selv i egoisme og selvliv, og selv når det mener seg å tjene Gud, så er det seg selv det søker og tjener, og sin egen ære og trang det fremmer. Og denne syndigheten er ikke bare noe i mennesket, noe som bare gjelder menneskets lavere deler (kroppen), men det er selve menneskets natur og gjennomsyrrer hele mennesket fra innerst til ytterst.

Dette kunne verken katolikker eller gjendøpere godta. Katolikkene mente at mennesket til en viss grad kunne elske Gud og det gode, mens gjendøperne helt nektet arvesynden. Og dette har ikke forandret seg. Hvor ofte hører vi ikke at vi har fått en fri vilje, at vi selv kan velge om vi vil høre Gud til og tro på ham? Det er ikke luthersk å tale slik. Og mye av omvendelsesforkynnelsen i landet vårt, den forutsetter at mennesket har en vilje og en evne som mennesket ikke har, og krever derfor noe av mennesket som det aldri kan utrette, nemlig å søke Gud og omvende seg til ham.

Mye av denne forkynnelsen har rot i et positivt menneskesyn med stor tro på menneskets mulighet til delaktighet i omvendelsen. Det får også veldige følger for frelsesforståelsen.

Nåden alene - Troen alene

Ordet om hva som gjør et menneske rettferdig for Gud er hovedartikkelen i den lutherske bekjennelse, som vi ikke kan vike fra "om så jord og himmel faller".

Men før vi sier mer om dette, må vi understreke hva den lutherske bekjennelse mener med å være rettferdiggjort, hva det er å være frelst.

Katolikker, flere av pietismens menn, metodister, pinsevenner og andre reformerte taler helst om rettferdiggjørelsen som en prosess eller forandring som skjer i mennesket.

Å bli frelst eller rettferdiggjort forstås av disse som ett og det samme som å bli gjenfødt og helliggjort. Fra å være en synder blir jeg hellig og rettferdig. Det skjer ved Guds nåde. Men nåden er ikke i første rekke syndenes forlatelse, men det er Guds kraft som kommer inn i mitt hjerte og omskaper meg eller nyskaper meg slik at jeg blir et nytt menneske. Og det er denne nyskapingen og kraft i livet mitt som alt dreier seg om. Fra å være åndelig syk eller død, helbredes jeg eller vekkes jeg til liv ved Guds nåde. Og dette livet kjennetegnes ved Åndens gaver og frukter. Mens katolikkene her særlig er opptatt av kjærligheten til Gud, så er pietismens menn mest opptatt av forbedring i livet, mens reformerte samfunn og karismatikere er mest opptatt av ekstraordinære nådegaver, særlig tungetalen eller andre mer synlige eller hørlige tegn.

Det er Guds verk i sjelen som er grunnlaget for frelsen for alle disse. Møtegang, bibellesning, bønn og kamp har ett mål – at hjertet må forandres, at Guds kraft må komme inn i sjelen, la meg oppleve Guds kraft og styrke og liv i mitt indre.

Nå er det få som har talt om at dette må ha skjedd fullkomment, men det må

det minste være slik at en har tatt en beslutning om å høre Gud til, en må overgi seg til Gud i sannhet. Noen taler om at der hvor syndelysten har måttet vike for lysten til å gjøre Guds vilje, der er det et bevis på at gjenfødselen har skjedd osv. Da kan en tro seg som et Guds barn.

Mens noen lærer at en kan nå fram til syndfrihet, er andre mer realistiske. De forkynner syndenes forlatelse som renselse fra de synder en begår og som fortsatt henger fast ved en. Men den grunnleggende renheten har en ved gjenfødselen, det er inngangen til frelsen, det er rettferdiggjørelsens grunn.

I alle disse sammenhenger er det troen som virker denne forandring. Troen er en makt som fører Guds nåde og kraft inn i livet og forandrer det og skaper liv og overflod. Derfor må du tro for å kunne håpe på noe hos Gud.

Ja, vi har vel alle hørt disse tonene, også i våre bedehus. Men dette er ikke luthersk kristendom, og heller ikke bibelsk.

Hvis noen la merke til det, så ble ikke Jesu navn nevnt en eneste gang i beskrivelsen av denne tro og lære. Nå kan man gjerne tale om Jesus i disse sammenhengene, og det både rett og sant, men man kan også godt la det være og i stedet bare tale om Gud eller bare om Den Hellige Ånds kraft og gerning. Jesu stedfortredergjerning har nemlig ingen grunnleggende betydning når det gjelder Guds verk i sjelen.

Hva er så egentlig nåde?

Jo, det er at Gud for Jesu skyld setter en stor strek over meg og alt mitt og legger det på Jesus og så tilregner meg alt det som Jesus er og har gjort som om det var mitt. Nåde er ingen kraft som forandrer meg, men det er syndenes forlatelse og tilregnelse av Jesu rettferdighet – av nåde, for intet.

Rettferdiggjørelsen har ikke sin grunn i noe som har skjedd i meg, men det er ene og alene noe som har sin grunn i Jesus og hans verk. Det er en "fremmed rettferdighet" som gjør meg rettferdig for Gud, Jesu rettferdighet. Den tilregner Gud meg ikke på grunnlag av noen sjelsforandring hos meg, men den tilregner han meg i det jeg kommer til Jesus i tro på ham og hans verk.

Og troen er ingen prestasjon eller noen betingelse, men det er min tomme og fattige hånd som jeg rekker mot Gud i tillit til at han etter sitt ord gir meg del i alt det Jesus er og har gjort, uforstyldt – så uren og ugudelig som jeg er, så syndig og arm. Jeg tror ikke at han er meg nådig fordi jeg ber ham eller har beveget ham med mine tårer, min anger eller bot, men fordi han ved Jesu soningsdød er forsonet og nådig stemt mot meg.

Det er Jesus og hans verk som alt dreier seg om, hans rettferdighet, hans soningsdød. Syndenes forlatelse er heller ikke bare til renselse fra noen enkelte synder jeg faller i, men det innebærer at jeg overhodet ikke tilregnes noe av mitt eget – hele mitt syndelege-

me blir jeg fri. Og renheten er ikke min, men den har jeg i Jesus.

Ja, så fødes jeg nok på ny og så blir jeg nok helliggjort, men den renhet og hellighet er ikke noe grunnlag for min nådestand hos Gud, den er tvert imot en frukt og følge av den. Det er ikke frelsens grunn, men frelsens følge.

Så kan jeg tro meg frelst, ikke bare når jeg kjenner og opplever at jeg er rettferdig og hellig, når jeg kjenner Guds kraft og gaver i livet mitt, men også når jeg ikke kjenner annet enn synd og elendighet, fattigdom og usselhet. Da griper jeg fatt i Guds ord og løfte som sier at jeg for Jesu skyld har syndenes forlatelse og skal få tro meg hellig og ren i ham, av nåde alene, ved tro alene – uten gjerninger, uten forbedring eller hva vi nå kaller det.

Ja, derfor er jeg luthersk! For det er denne lutherske forkynnelsen av frelse ved Guds nåde, syndenes forlatelse og en fremmed rettferdighet jeg får ved troen på Jesus, som alene gir en fattig synder håp.

Hvordan møte og tenke om annerledes troende

Nå er det mange som ikke er lutherske i sin bekjennelse som likevel i praksis tror og lærer i samsvar med både Skriften og den lutherske bekjennelse, både blant pinsevenner, metodister og andre. Ja, noen kan nok til og med hevde lærepunkter som er vrange, men i sitt hjerte tro i samsvar med Skriftens ord.

Samtidig er det mange som er lutherske i sin bekjennelse som likevel i praksis tror og lærer i strid med den lutherske bekjennelse.

Det innebærer at vi både kan finne gode og troende venner i andre samfunn og samtidig stå som på hver side av en avgrunn i forhold til mennesker som i det ytre eier samme bekjennelse. Vi må aldri tro og tenke at så lenge jeg er i den eller den sammenheng, så er jeg trygg, for vi har den rette bekjennelse, eller der er det bare elendigheten for der lærer de ikke rett. Nei, så enkelt er det ikke!

L&E

Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse. Den dom og straff som vi har pådratt oss med vår synd, har han tatt i stedet for oss. Likeså har han oppfylt hele loven i vårt sted.

Derfor kan vi si med Luther: «I mitt forhold til Gud er jeg som om det verken fantes ett eller ti bud; for alle bud er oppfylt for meg i mitt forhold til Gud.»

Da er det ikke Guds vilje at vi skal gå med lovens dom i samvittigheten. Vi skal leve i den frihet som Jesus har frigjort oss til, da han døde på korset.

Derimot finnes det ingen frihet for det naturlige menneske! Vår frihet i Kristus er ikke en frihet til å synde.

Øyvind Andersen

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

«Av nåde du er mitt barn»

Når synden, uroen, kulden
For Blodet gjør meg blind.
Da rop i mitt hjerte om hvilen:
«Min rettferdighet er din»

Når intet stemmer her nede
Fra synd til synd jeg går.
Da tal om ditt nåderike,
Der alt for intet jeg får.

Når rastløshet, angst og mismot
Selvlivet ene gir
Da hvisk i mitt øre om himlen,
Der grepet av Deg jeg blir.

Som lam jeg bæres til stedet
Hvor eget strev blir skarn*
Og ordene rette innhold får:
«Av nåde du er mitt barn.»

(* uten verdi)

Av Aslaug Rognum

Mitt vitnesbyrd om Jesus

Jesus lever for deg og meg. Hvis ikke Jesus hadde levd livet ditt, da hadde du og jeg gått fortapt, - rett i fortapelsen. Men Jesus tok våre liv, så da er vi berga for himmelen. Å, måtte vi tro det!

Sigmund Fjære, 10 år

Husk bibelhelga i oktober!

Det vert bibelhelg på Stemnestaden leirstad, Grinde i Aksdal (like aust for Haugesund) frå 29. - 31. oktober 1999. Me kjem tilbake med meir informasjon i neste nr. av bladet.